

právním poměru a to se zpětnou účinností od 1. ledna 1926, resp. že vyslovil, že se st-l dnem 1. ledna 1926 stal takovýmto veřejnoprávním zaměstnancem. V době vydání nař. rozhodnutí byl tedy st-l již zaměstnancem ve veřejnoprávním poměru a jde proto o rozhodnutí ve smyslu § 2 zákona o ss, které podle předpisů tohoto zákona podléhá kognici nss-u.

Je-li tomu tak, musel nss zkoumati dále, zda nař. rozhodnutí jest ve shodě se zákonem. A tu dospěl k závěru, že nikoli, na základě těchto úvah:

Správní úřad odepřel st-li v roce 1928 výměrem z 27. listopadu 1928 a později v roce 1929 výměrem z 18. února 1929 postup do vyšších požitků z toho důvodu, že st-l byl v roce 1927 nepříznivě kvalifikován a sice kvalifikací provedenou podle § 14 vl. nař. č. 113/26 přednostou služebního úřadu, kterážto kvalifikace byla k stížnosti st-lově ve II. instanci podle § 17 vl. nař. potvrzena kvalifikační komisí příslušnou pro pragmatikální úředníky při zemském úřadě v Bratislavě. Žal. úřad potvrdil k odvolání st-lovu výměr zem. úřadu v Bratislavě z 18. února 1929 z důvodů nař. výměru, převzal tedy důvody první instance.

V době podaného odvolání z 27. února 1929 nebyl sice st-l ještě ve veřejnoprávním poměru, neboť pomocným kancelářským úředníkem ve veřejnoprávním poměru byl ustanoven teprve v listopadu téhož roku. Když však žal. úřad o podaném odvolání rozhodoval, t. j. dne 11. dubna 1930, byl již jiný stav věci, neboť bylo mezitím zemským úřadem již vysloveno, že st-l se stal od 1. ledna 1926 veřejnoprávním pomocným kancelářským úředníkem. Pro takovéto úředníky provádí kvalifikaci podle § 89 odst. 3 vl. nař. č. 113/26 a § 14 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. v I. instanci nikoli již přednosta služebního úřadu, jak tomu jest u oficiantů v poměru soukromoprávním, nýbrž kvalifikační komise a tedy v daném případě kvalifikační komise pro pragmatikální úředníky při zem. úřadě v Bratislavě a z výroku jejího lze vznést stížnost podle § 20 služ. pragm. ke kvalifikační komisi ústředního úřadu (zde min. vnitra).

Žal. úřad rozhoduje o st-lovu odvolání v příčině postupu do vyšších požitků, tedy jako stolice odvolací s pravomocí nikoli jen kasační, nýbrž i reformační, byl povinen přihlídnouti ke skutečnosti, že se st-l dodatečně nastalým jmenováním stal pomocným kancelářským úředníkem ve veřejnoprávním poměru se zpětnou účinností od 1. ledna 1926, že tedy ona kvalifikace za rok 1927 provedená pro něho jako kancelářského oficianta v soukromoprávním poměru pozbyla právní účinnosti, poněvadž ji měl prováděti jiný úřad než ji skutečně provedl. Když žal. úřad k tomu nepřihlédl, jest rozhodnutí jeho nezákonné.

Č. 10.360.

Jazykové právo: I. * Ustanovení odst. 2 čl. 80 jaz. nař. č. 17/26, předpisující, aby v obcích, jejichž jednacím jazyk není československý, byly návrhy učiněné v jazyku státním přeloženy do jednacím jazyka obce a návrhy učiněné v jazyku jednacím přeloženy do jazyka československého, jestliže některý člen obecního zastupitelstva, rady nebo komise o to požádá, jest kryto jazykovým zákonem. — II. * Ustanovení odst. 4 čl. 80

jaz. nař. č. 17/26, předpisující, že za předpokladů tam uvedených jest k žádosti navrhovatelově návrhy a prohlášení učiněné v jazyku československém zapsati do protokolu v tomto jazyce, jest kryto jazykovým zákonem.

(Nález ze dne 20. února 1933 č. 3695/30.)

V ě c: Obec R. proti zemskému úřadu v Praze o jazykové právo.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: K stížnosti člena obecního zastupitelstva a rady obce R. Josefa N., jemuž starosta obce odepřel při schůzích rady dne 19. října 1927 a zastupitelstva dne 21. října 1927 vyhověti, aby návrhy jeho v jazyku státním učiněné byly protokolovány v tomto jazyku a návrhy ostatní aby v státní řeči byly též přednášeny a do protokolu česky zapsány, osp v Jilemnici výměrem z 27. června 1928 vyslovila, že tím byl porušen hrubě zákon jazykový a jeho prováděcí nařízení z 3. února 1926 č. 17 Sb. čl. 80 odst. 2 a 4, a uložila obecnímu úřadu, aby se přesně zachovával podle těchto nařízení, jinak by úcta k nim a vážnost musila býti vynucena těžkými peněžitými pokutami s použitím § 83 cit. nař.

Odvolání obce z tohoto rozhodnutí zemský úřad v Praze nař. výnosem nevyhověl, poněvadž daný příkaz má oporu v čl. 80 odst. 2 a 4 jaz. nař., vydaném v základě a v mezích zmocňovací doložky § 8 odst. 1 ústav. zák. jazykového, jakož i v právu dozoru okresní správy politické nad obcí, plynoucím z ustanovení jaz. nař. a českého obecního zřízení.

Proti tomu podána jest stížnost k nss-u potírající rozhodnutí žal. úřadu v celém rozsahu pro nezákonnost. O stížnosti uvážil nss toto: — — — —

Proti napadenému rozhodnutí, které je opřeno o čl. 80 odst. 2 a 4 jaz. nař. a o dohlédací právo politického úřadu nad obcemi vyvozované z jaz. nař. a z obecního zřízení českého, brojí stížnost jen výtkou neplatnosti čl. 80 odst. 2 a 4 jaz. nař., kdežto důvod dohlédacího práva nad obcemi nechává nedotčen. Rovněž nenapadá stížnost nař. rozhodnutí výtkou, že by odporovalo čl. 83 jaz. nař.

Z ustanovení § 3 odst. 2 jaz. zák., že ve schůzích a poradách samosprávných úřadů, zastupitelských sborů a veškerých veřejných korporací ve státě jest vždy možno jazyka čsl. užívati a že návrhy a podněty v tomto jazyku učiněné musí se státi předmětem jednání, dovozuje stížnost, že ustanovení čl. 80 odst. 2 a 4 vybočující z mezí řečeného předpisu, nejsou kryta jazykovým zákonem. Zásada preponderance státního jazyka, která jediné by tato ustanovení odůvodnila, sama nestačí podle usnesení adm. plena z 21. května 1929. O této námitce bylo uvážiti toto:

Z uvedeného ustanovení § 3 odst. 2 jaz. zák., které zabezpečuje účast na jednání zmíněných útvarů ve státním jazyku (arg. »vždy« a »musí«), plyne již jako nezbytný důsledek, že návrhy a podněty v jazyku státním učiněné musí býti tak instruovány, aby se mohly státi předmětem jednání jinojazyčných členů a naopak aby projevy těchto členů byly vždy srozumitelné i členům jazyka čsl. Ustanovuje-li tedy čl. 80 odst. 2 jaz. nař., že v obcích, jejichž jednacím jazyk není čsl., jest návrhy učiněné v jazyku stát-

ním přeložiti do jednacího jazyka obce a návrhy učiněné v jazyku jednacím přeložiti do jazyka čsl., jestliže některý člen obecního zastupitelstva, rady nebo komise o to požádá, není toto ustanovení ničím jiným než zevrubnějším provedením zákona jazykového v jeho mezích a nelze dáti za pravdu stížnosti, že by toto ustanovení nebylo kryto jazykovým zákonem.

Pokud jde dále o protokolování návrhů a prohlášení podaných ve zmíněných sborových jednáních v jazyku čsl., nelze přehlédnouti, že uvedený předpis § 3 odst. 2 jaz. zák. o bezvýhradném připuštění jazyka státního vyžaduje k zabezpečení svého provádění dále i toho, aby řečené v státním jazyku učiněné projevy ústní byly také spolehlivě zachyceny a písemnou formou reprodukovány v tomže jazyku, ježto bez tohoto opatření nebylo by pozdější zjištění skutkového stavu po stránce užití státního jazyka bezvadně možno a tím spolehlivé provádění cit. předpisu jaz. zák. by bylo znesnadněno. Ale pak již s tohoto stanoviska ustanovení čl. 80 odst. 4 jaz. nař., předpisující, že v obcích, jejichž jednacím jazykem jest jiný než státní, za předpokladů tam uvedených jest k žádosti navrhovatelově návrhy a prohlášení učiněné v jazyku čsl. zapsati do protokolu v tomto jazyku, jest potřebné k tomu konci, aby se zabezpečilo úspěšné provádění cit. § 3 odst. 2 jaz. zák. a již proto jest kryto § 8 odst. 4 téhož zák.

Tím je prokázána zákonnost použitých právních norem čl. 82 odst. 2 a 4 jaz. nař. v rozsahu, který v daném případě přichází v úvahu.

Další vývody stížnosti obracejí se proti nálezu Boh. A 8076/29, ježto »odůvodnění napadeného rozhodnutí namnoze se shoduje s tímto mezitím vydaným nálezem«. Než tento nálezný řeší otázku jazykové úpravy pozvánek členů obecního zastupitelstva jako vyřízení podle čl. 72 odst. 2 jaz. nař., tedy věc jinou než zde se projednává, řečené vývody stížnosti proto nepostihují obsahu napadeného rozhodnutí v tomto případě a proto odpadá nutnost s nimi se zabývat. To platí zvláště o uplatňovaném právu sebeurčení obcí, o významu citace § 3 v § 8 odst. 1 jaz. zák., o obsahu »ducha« jaz. zák. a o zásadě preponderance státního jazyka, o níž právní normy v tomto případě použité nejsou opřeny.

Tím již padá však i související s tím námitka vadnosti řízení, již shledává stížnost v tom, že jaz. rozhodnutí nedovolává se na oporu zákonitosti cit. čl. 80 odst. 2 a 4 jaz. nař., ani výslovně zásady preponderance státního jazyka ani jiných zásad z jaz. zák. vyvozených.

Č. 10.361.

Jazykové právo: O jazykové úpravě zevního označení obecního úřadu a obecní pečeti.

(Nález ze dne 20. února 1933 č. 7684/30.)

Prejudikatura: Boh. A 8070/29, 8072/29, 8074/29, 8801/30, 10.145/32.

Věc: Obec H. proti zemskému úřadu v Praze o jazykové právo.